

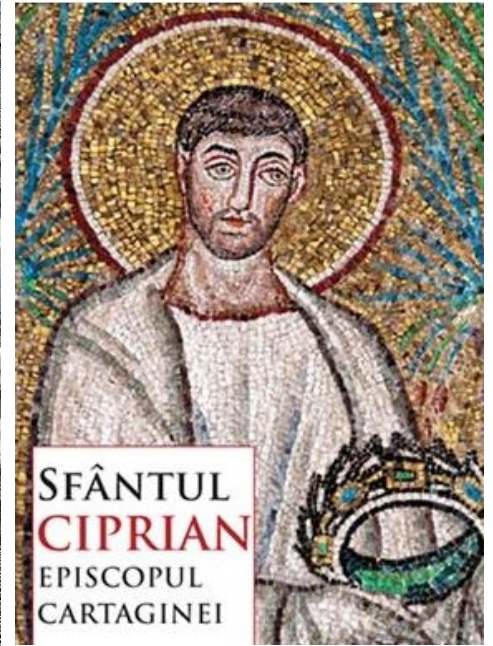
„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci

“Atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului” (Matei 24, 30)

Unul din marile semne care vor vesti a doua venire a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos pentru judecată va fi și arătarea Sfintei și de viață făcătoarei Cruci. Ea se va arăta pe norii cerului, adusă de îngerii lui Dumnezeu cu mare și negrăită slavă, a cărei strălucire va întrece de mii de ori lumina soarelui. Această arătare a semnelui Fiului Omului, adică a Sfintei Cruci, va aduce mare și nespusă bucurie tuturor binecredincioșilor creștini care au cinstit-o și s-au închinat ei, altarul cel sfințit cu sângele lui Hristos. Însă mare spaimă și cutremur va aduce peste cei răi și necredincioși care n-au cinstit semnul Fiului Omului, adică Sfânta Cruce.

Cu o mie de ani înainte de întrupare, Duhul Sfânt a arătat că Sfânta Cruce este semnul de biruință al lui Hristos Dumnezeu, pe care îl va da creștinilor ca pe o puternică armă prin care creștinii vor birui pe nevăzuții vrăjmași. Iată ce zice psalmistul: “Dat-ai celor ce se tem de Tine, Doamne, semn ca să fugă din fața arcului” (Psalm 59, 4). Preasfântul Duh a arătat, în acea vreme, că prin însemnarea Sfintei Cruci creștinii vor atrage asupra lor lumina feței lui Dumnezeu, după

cum scrie: “Însemnatu-s-a peste noi lumina feței Tale, Doamne” (Psalm 4, 6).

Sfânta Evanghelie ne spune că la plinirea vremii, înainte de înfricoșata Judecată de apoi, se va arăta Sfânta Cruce venind pe norii cerului, cum citim: “Atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului și vor plânge toate neamurile pământului și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu slavă multă” (Matei 24, 30). Da, frații mei, toate popoarele pământului vor plânge la arătarea Crucii lui Hristos pe cer și la vederea venirii Lui să judece lumea. Ce vor zice atunci popoarele păgâne când vor vedea venirea Domnului nostru Iisus Hristos, înconjurat de toate oștile îngeresti și de arătarea Sfintei Cruci pe cer? Ce vor zice atunci cei ce L-au răstignit pe Hristos? [...] Ce vor zice atunci bătrânii și fariseii și toată adunarea iudeilor, la vederea Dreptului Judecător și a Sfintei Cruci venind pe norii cerului? Ce vor zice atunci sectanții care defaimă Sfânta Cruce? [...] Vai și amar celor orbi, răi și necredincioși că atunci fiecare va vedea ce a făcut în viață, dar va fi prea târziu și nu va fi vreme de pocăință.

(Arhim. Ilie Cleopa)

Sfântul Ciprian s-a născut pe la anul 210 în Cartagina, într-o familie păgână nobiliară, foarte bogată, primind numele de Caecilius Ciprianus, poreclit și Thascius.

Nu există informații despre anii tinereții sale, nici despre școlile urmate, dar luând în considerare reputația sa de la vârsta de 35 de ani, când s-a convertit la creștinism, deducem că și-a însușit o cultură profană vastă și profundă.

În anul 247 este hirotonit preot, iar după moartea Episcopului Donatus este ales în anul 249 Episcop al Cartaginei. Ca Episcop s-a preocupat de disciplina în Biserică punând mare accent pe ascultare.

O contribuție deosebită a avut Sfântul Ciprian pe tărâm social, odată cu izbucnirea ciumei, între anii 252-254 și a unui nou val de persecuții, implicându-se în numeroase acte de milostenie și întrajutorare creștină. În anul 256 izbucnind persecuția lui Valerian, Sfântul Ciprian a fost exilat la Curubis în luna august. În anul 257 este chemat din exil de Galeriu Maximus și după unele încercări de atragere a sa la păgânism, nereușite, este condamnat la moarte și executat la data de 14 septembrie 258.

Sfaturi duhovnicești ale Sfântului Serafim de Sarov

A mintește-ți mereu, ascultarea le în-
trece pe toate. Ea întrece postul și
rugăciunea! Iar noi nu numai că nu
trebuie să o refuzăm, trebuie să alergăm în
întâmpinarea ei! Noi trebuie să răbdăm
orice necaz care ar-veni din partea fraților
fără să ne tulburăm și să cârtim.

Sufletul trebuie alimentat și hrănit
cu Cuvântul lui Dumnezeu. Cel mai
mult noi ar trebui să practicăm lectura
Noului Testament și a Psaltirii. Aceasta
ar trebui făcută în picioare. Din aceas-
tă lectură vine iluminarea minții care
este schimbată printr-o dumnezeiască
schimbare.

Cel ce citește Sfânta Scriptură pri-
mește o căldură care în singurătate dă
naștere la lacrimi, prin care omul este
încălzit iar și iar, umplut de daruri du-
hovnicești, care dau o încântare minții
și inimii dincolo de orice închipuire.

Mai presus de toate, aceasta tre-
buie făcută pentru a dobândi pacea
sufletului: „Pace multă au cei ce iubesc
legea Ta și nu se smintesc.” (Psalmul
118,165). Este foarte util să citești
întreaga Biblie într-un mod inteligent.
Căci numai prin acest exercițiu singur,
pe lângă alte bune lucrări, Domnul nu-l
va lipsi pe om de mila Sa, ci va înmulți
darul său de înțelegere.

Cei ce cu adevărat s-au hotărât să
slujească Domnului Dumnezeu trebuie să
se străduiască a-și aminti mereu de Dum-
nezeu și să rostească rugăciunea către
Iisus Hristos.

În biserică, atunci când te rogi, e de
folos să stai cu ochii închiși, cu o atenție
concentrată și să deschizi ochii doar când
te moleșești sau când somnul îți dă târ-
coale și te face să moțâi. Atunci ochii tre-
buie ațintiți către o icoană și către lumina
candelei ce arde dinaintea ei.

Nu trebuie să ne asumăm nevoițe
ascetice dincolo de puterile noastre, ci să
încercăm să ne facem trupul prieten cred-
incios și vrednic de practicarea virtuților.
Trebuie să mergem pe calea de mijloc.
Trebuie să fim înțelegători față de neputin-
țele și imperfecțiunile noastre sufletești și
să avem răbdare față de defectele noastre,
așa cum avem față de defectele altora. Dar
nu trebuie să trândăvim, ci trebuie să ne
silim spre îmbunătățirea firii noastre.

Nu oricine își poate impune sieși o
regulă severă de asceză în toate, sau să
se priveze pe sine de tot ceea ce n-ar face
decât să-i dezvăluie slăbiciunile. Altminteri,
prin epuizarea trupeză, sufletul slăbește
și el. În special, vinerea și miercuria, și

mai ales în timpul celor patru posturi, tre-
buie luată o masă o dată pe zi, iar îngerul
Domnului se va apropia de tine. La prânz
mănâncă suficient, la cină fii moderat.

Dar un trup care este epuizat de peni-
tență și de boală trebuie întărit printr-un

somn moderat, hrană și băutură moderate
indiferent de perioada de timp.

Cu orice preț, noi trebuie să încercăm a
păstra pacea sufletului și să nu ne tulbu-
ram la jignirile venite de la alții. Nimic nu
este mai prețios decât pacea întru Hristos
Domnul. Sfinții Părinți aveau mereu un duh
de pace și, fiind binecuvântați cu harul lui
Dumnezeu trăiau mult.

Dobândește pacea, și mii de oameni din
jurul tău se vor mântui. Atunci când un om
se află într-o stare de pace a minții, el
poate de la sine să le ofere celorlalți lumina
necesară luminării rațiunii. Această pace,
ca pe o comoară neprețuită, Domnul nos-
tru Iisus Hristos a lăsat-o drept moștenire
ucenicilor Săi înainte de moarte. (Ioan 14,
27) Apostolul mai spunea despre ea : „și
pacea lui Dumnezeu, care covârșeste orice
mintă, să vă păzească inimile și cugetele
voastre întru Hristos Iisus” (Filipeni 4, 7)
Introdu mintea înlăuntrul inimii și dă-i de
lucru acolo cu rugăciunea; atunci pacea lui
Dumnezeu o umbrește și ea se află într-o
stare de pace. Trebuie să ne obișnuim să
tratăm jignirile venite de la alții cu calm, ca
și cum insultele lor nu ne privesc pe noi, ci
pe altcineva. O astfel de practică ne poate

aduce pacea inimii și o poate face lăcaș al
lui Dumnezeu însuși.

Dacă nu se poate să nu te tulburi, a-
tunci, cel puțin, e necesar să încerci să îți
înfrânezi limba, după cuvântul psalmistului:
„tulburatu-m-am și n-am grăit” (Psalmul 76,
4) Pentru a ne păstra pacea sufletului, este
nevoie să evităm cu orice preț a-i critica pe
alții. În mod aparte, pentru a păstra pacea
sufletească „trebuie evitată acedia” și să te
străduiești a avea un duh vesel și nu trist.
Trebuie să încerci să ieși din aceasta stare
cât mai iute cu putință. Atenție la duhul
întristării, căci aceasta dă naștere la toate
relele. O mie de ispite apar din pricina
lui: agitație, furie, învinuire, nemulțu
mirea de propria soartă, gânduri de
desfrânare, schimbare permanentă a
locului.

Uneori duhul cel rău al întristării
pune stăpânire pe suflet și îl lipsește
de umilință și bunătate față de frați și
dă naștere la repulsie față de orice
conversație. Atunci sufletul evită
oamenii, crezând că aceștia se află la
originea tulburării sale și nu înțelege
că pricina tulburării sale se află într-
însul. Sufletul plin de întristare și
parcă scos din minți este incapabil să
accepte în pace sfaturile bune ce i se
aduc sau să răspundă cu umilință la
întrebările ce i se pun.

Primul medicament cu ajutorul că-
ruia omul își află în curând mângâiere
sufletească este smerenia inimii, așa
cum ne învață sfântul Isaac Sirul.
Aceasta boală este tratată cu rugăci-
une, abținere de la grăire în deșert, lu-
cru de mână, după puterile fiecăruia,
citirea Cuvântului lui Dumnezeu și răbdare;
căci el se naște din lașitate, trândăvie și
grăire în deșert.

Oricine a învins patimile a învins și de-
primarea. Veselia nu e păcat. Ea alungă
plictiseala; și din plictiseală vine întristarea
(acedia) și nimic nu e mai rea ca aceasta.
Ea aduce cu sine totul. A spune sau a face
răul este păcat. Dar a spune un cuvânt
bun, prietenos sau plin de veselie, așa
încât toată lumea să se simtă în bună di-
spoziție în prezența lui Dumnezeu și nu într-
o stare de întristare, nu este deloc un pă-
cat. Dacă nu suntem de acord cu gândurile
rele sugerate de diavol, facem un lucru
bun. În timpul acestor atacuri, trebuie să te
îndrepți cu rugăciunea către Domnul Dum-
nezeu, așa încât scânteia patimilor celor
rele să fie alungată de la bun început.
Atunci flacăra patimilor nu va mai crește.

Trupul este robul, sufletul este stăpânul.
Și de aceea, mila lui Dumnezeu este cu noi
atunci când trupul este slăbit și extenuat de
boli; căci în acest fel patimile slăbesc și
omul devine normal. Dar boala trupeză
în sine este ceva născut din pricina pati-
milor. Înălătură păcatul și boala va pleca.

Sursa: ortodoxia.md